

Men hvorvidt vi for alle Tilfælde har valgt det rette, kan selvfølgelig være et Diskussionsspørgsmaal. Jeg synes, at vi har ramt det nogenlunde, naar vi siger, at naar Manden en Gang før er straffet, er selve Dommen ikke af saa stor Betydning for ham. Det kan derimod være Genstand for Diskussion, om Straffen skal være større eller mindre, men han har Adgang til Appel, og det forekommer mig at være tilstrækkeligt til, at man kan slaa sig til Taals. I saa Tilfælde skal Sagen kun fra Underret til Landsret, medens den ellers skulde fra Landsret til Højesteret, og det synes jeg er urimeligt.

Det glæder mig, at det ærede Medlems Udtalelser om Offentligheden ikke gik ud paa en Kritik i Retning af, at Offentligheden allerede nu skulde begrænses, men i Retning af, at Lovforslaget her vilde begrænse Offentligheden. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret. Den Begrænsning, der foreslaas her, gaar kun ud paa, at Retten, naar en Sag skal behandles for lukkede Døre, selv skal kunne kontrollere, hvem der er til Stede. Jeg har selv i et enkelt Tilfælde været med i en saadan Sag, hvor hele Salen var fuld af Mennesker, og hvor man besluttede at lukke Dørene. Saa rejste der sig en hel Del for at gaa ud, men da de saa, at mange andre blev siddende, fordi de havde Ret til at blive, blev de ogsaa, og Resultatet blev, at kun en to-tre Mennesker gik ud, alle de andre blev tilbage, saaledes at det, at Dørene blev lukket, faktisk ikke havde saa meget at betyde. Retten kan ikke i saadanne Tilfælde undersøge, om hver enkelt har Ret til at være til Stede.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Godskesen) fremdrog Spørgsmaalet om Begrænsning af Offentligheden. Jeg haaber dog ikke, at det skulde blive vedtaget her i Tinget, at vi allerede nu skulde gaa bort fra det gode Princip, som er kommet ind i Retsplejen, nemlig fuld Offentlighed, Kortene paa Bordet. Selvfølgelig er jeg enig i, at dette Princip navnlig i Begyndelsen har visse Ulemper, og jeg er klar over, at man kan fremføre mange Eksempler paa uheldige Følger af den fulde Offentlighed, hvor haardt det er for Vidner at skulle afgive Forklaring for aabent Tæppe, om jeg saa maa sige, men der kan fremføres lige saa mange Eksempler paa det gode derved, og jeg haaber, at den Overgangstid, vi er i, vil vise, at fuld Offentlighed, Kortene paa Bordet, er det bedste. Jeg haaber derfor, at vi alle i skøn Enighed maa sige, at det gode Princip, vi har faaet ind for et Aar

siden, vil vi ikke, for enkelte uheldige Tilfældes Skyld, forandre allerede efter saa kort Tids Forløb.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Amtsfuldmægtigenes Ret til at blive Sagførere. Jeg kan godt forstaa, at det iorbavser det ærede Medlem, at det Spørgsmaal kommer frem igen, da det var Genstand for saa stor Diskussion, da selve Loven var til Behandling. Men det har vist sig at være umuligt at faa Amtsfuldmægtigpladserne besat, saa vi har været ligefrem nødtte til at gaa den Vej. Jeg anser for øvrigt ikke Bestemmelsen for farlig, for den paagældende Mand, som ønsker at være Sagfører eller Landsretssagfører, skal bestaa en Prøve senere, saa jeg synes godt, at man kan gaa med til det.

Det store Spørgsmaal, vi altsaa kommer til at diskutere i Udvalget, bliver altsaa Spørgsmaalet om Offentlighed, og om vi her skal lytte til de Røster, som er kommet frem med fuld Berettigelse — vi maa ikke se ned paa dem og sige, at det er uberettiget, at de er kommet frem, nej, det er med fuld Ret, de er kommet frem, fordi der foreligger uheldige Tilfælde —, Røster, som har talt om, at vi allerede nu skal bøje os, hvad jeg absolut ikke synes. Jeg haaber heller ikke, at vi nogen Sinde skal komme dertil, for jeg synes, at det Offentlighedsprincip, som vi har faaet gennemført for faa Aar siden, er saa godt et Princip, at det bør være gældende i al Retspleje.

For øvrigt er der ikke Grund til at komme ind paa de enkelte Spørgsmaal, som jeg her har indladt mig paa, for det vil vi nærmere drøfte i Udvalget.

Steincke: Hvis jeg forstod den højtærede Justitsminister rigtigt, har han gjort sig skyldig i en lille Misforstaaelse af mine Udtalelser med Hensyn til § 30, for jeg ankede ikke over Formuleringen af § 30 uden med Hensyn til et eneste Tilfælde, altsaa ikke det Tilfælde, hvor sigtede afgiver fuldstændig og troværdig Tilstaaelse, men kun i det Tilfælde, hvor Fremgangsmaaden skal anvendes, blot fordi den sigtede tidligere har været straffet med en eller anden Straf. Det Princip forekom mig ret ubegrundet og principløst, men som Ministeren sagde: vi kan diskutere det nærmere i Udvalget.

Dernæst forekom det mig, som om den højtærede Justitsminister følte sig glædeligt overrasket ved at høre, at jeg ikke tog Ordet for en Indskrænkning af Offentligheden, men netop for at imødegaa den Indskrænkning af Offentligheden, som